

Sygn. akt: KIO 138/15

POSTANOWIENIE
z dnia 9 lutego 2015 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Marek Szafraniec

Protokolant: Magdalena Cwyl

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym z udziałem stron w dniu 9 lutego 2015 r. w Warszawie odwołania wniesionego do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej w dniu 22 stycznia 2015 r. przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia: **Integrated Solutions sp. z o.o. w Warszawie (01-230), ul. Skierniewicka 10A oraz Orange Polska S.A. w Warszawie (02-326), Al. Jerozolimskie 160** w postępowaniu prowadzonym przez zamawiającego: **Zarząd Dróg i Mostów w Lublinie (20-401), ul. Krochmalna 13j**

przy udziale wykonawcy: **Qumak S.A. w Warszawie (02-305), Al. Jerozolimskie 134** zgłaszającego swoje przystąpienie do postępowania odwoławczego po stronie zamawiającego

postanawia:

- 1) **zwraca wniesione odwołanie,**
- 2) nakazuje zwrot z rachunku bankowego Urzędu Zamówień Publicznych na rzecz wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia: **Integrated Solutions sp. z o.o. w Warszawie (01-230), ul. Skierniewicka 10A oraz Orange Polska S.A. w Warszawie (02-326), Al. Jerozolimskie 160** kwoty **15 000 zł 00 gr** (słownie: piętnaście tysięcy złotych zero groszy) uiszczonej tytułem wpisu od odwołania.

Stosownie do art. 198a i 198b ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907 ze zm.), na niniejsze postanowienie - w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej do Sądu Okręgowego w **Lublinie**.

Przewodniczący:

Uzasadnienie

Postępowanie o udzielenie zamówienia prowadzone w trybie przetargu nieograniczonego na realizację zadania: „*Zintegrowany System Miejskiego Transportu Publicznego - Zaprojektowanie i Budowa Systemu Zarządzania Ruchem w Lublinie w ramach zadania pt. «Zintegrowany System Miejskiego Transportu Publicznego w Lublinie» współfinansowany w ramach Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej 2007-2013»* zostało wszczęte przez Zarząd Dróg i Mostów w Lublinie, zwany dalej Zamawiającym. Ustalona przez Zamawiającego wartość zamówienia, zgodnie ze skierowanym do Prezesa Izby pismem z dnia 23 stycznia 2015 r. (co znalazło potwierdzenie w pkt 2 pisemnego protokołu postępowania o udzielenie zamówienia), przekraczała kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.), zwanej dalej ustawą Pzp. Ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej (2014/S 210-371195) w dniu 31 października 2014 r.

W dniu 22 stycznia 2015 r. do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej wpłynęło odwołanie wniesione przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia: Integrated Solutions sp. z o.o. w Warszawie oraz Orange Polska S.A. w Warszawie, zwanych dalej łącznie Odwołującym.

Jak ustaliła Izba, wraz z odwołaniem Prezesowi Izby został doręczony dowód uiszczenia przez Odwołującego tytułem wpisu od odwołania kwoty piętnastu tysięcy złotych – zgodnie z treścią tegoż dowodu odnosił się on do zrealizowanej płatności, która została zatwierdzona w dniu 14 stycznia 2015 r., a zrealizowana dzień później, tj. 15 stycznia 2015 r. W polu szczegóły płatności wpisano: „*wpis do odwołania w postępowaniu prowadzonym przez Zarząd Dróg i Mostów w Lublinie*”.

Pismem z dnia 23 stycznia 2015 r. Prezes Izby, powołując się na przepis art. 187 ust. 3 ustawy Pzp, wezwał Odwołującego do przesłania w terminie 3 dni od dnia otrzymania tegoż wezwania „*dowodu uiszczenia wpisu w terminie przewidzianym na wniesienie odwołania w wymaganej przepisami prawa kwocie, tj. 20 000 zł*”. Pouczył przy tym Odwołującego, że nieusunięcie braków formalnych odwołania lub niedołączenie dowodu uiszczenia wpisu w terminie 3 dni od doręczenia wezwania będzie stanowiło podstawę do zwrotu odwołania. Wezwanie to zostało doręczone Odwołującemu w dniu 23 stycznia 2015 r. za pośrednictwem faksu.

Odwołujący na powołane wezwanie odpowiedział pismem z dnia 26 stycznia 2015 r., doręczonym Prezesowi Izby w dniu 29 stycznia 2015 r. Stwierdził w nim, że pismo to jest dowodem wniesienia wpisu od odwołania w wymaganej przepisami kwocie dwudziestu tysięcy złotych. Powołał się przy tym również na „oświadczenie członka konsorcjum Orange Polska S.A. i banku Bank Handlowy w Warszawie S.A. z dnia 22 stycznia 2015 r.” Twierdził on, że środki w tej wysokości znajdują się na koncie Urzędu Zamówień Publicznych (UZP) i „zostały one na tym rachunku zaksięgowane przed upływem terminu do wniesienia odwołania, jako środki wpłacone tytułem wpisu od przedmiotowego odwołania”. Wyjaśnił on przy tym, że „na wpis od odwołania w niniejszej sprawie składa się kwota 15 tys. złotych przelana przez Odwołującego w dniu wniesienia odwołania, a nadto kwota 5 tys. złotych zaksięgowana na Państwa rachunku bankowym, przed terminem wniesienia odwołania, która została uiszczona przez członka konsorcjum Orange Polska S.A. tytułem wpisu od odwołania w postępowaniu prowadzonym przez PKP Intercity S.A. w Warszawie z dnia 28.11.2014 r. (znak sprawy: BFZ1-073-PU-39/2014, sygn. przed KIO: KIO 2518/14)”. Odwołujący twierdził również, że w dniu wniesienia odwołania „wydał dyspozycję, aby środki te zostały przesunięte na poczet wpisu od niniejszego odwołania. Dyspozycja ta została zaakceptowana i zrealizowana przez bank Bank Handlowy w Warszawie S.A. w dniu 22 stycznia 2015 r. Wspomniana kwota 5 tys. złotych powinna w związku z powyższym zostać zaliczona na poczet wpisu od niniejszego odwołania, jako kwota zaksięgowana na rachunku bankowym KIO przed terminem wniesienia odwołania, tytułem wpisu od przedmiotowego odwołania i będąca w tym terminie w dyspozycji KIO.” W piśmie z dnia 26 stycznia 2015 r. wspomniał również Odwołujący o istnieniu „niegodności, które mogły wynikać z braku wcześniejszego poinformowania KIO o ww. dyspozycji Odwołującego dot. przesunięcia środków”.

Powołane pismo zostało podpisane przez T. K. . Zgodnie z przedstawionym wraz z odwołaniem pełnomocnictwem z dnia 9 grudnia 2014 r. został on upoważniony na podstawie tego pełnomocnictwa przez Lidera Konsorcjum (Integrated Solutions sp. z o.o. w Warszawie) do działania w imieniu Odwołującego, który ubiega się o udzielenie zamówienia w postępowaniu (przywołanym w treści pełnomocnictwa) o udzielenie zamówienia prowadzonym przez Zamawiającego. Brak w tym pełnomocnictwie upoważnienia do rozporządzania w imieniu Orange Polska S.A. środkami pieniężnymi wpłaconymi przez członka konsorcjum, Orange Polska S.A., tytułem wpisu od odwołania w postępowaniu prowadzonym przez PKP Intercity S.A. w Warszawie z dnia 28 listopada 2014 r. (sprawa KIO 2518/14).

Jako załącznik do pisma z dnia 26 stycznia 2015 r. wskazane zostało oświadczenie Orange Polska S.A. z dnia 22 stycznia 2015 r., jak to wskazano w opisie tego dokumentu, „wraz z pisemną akceptacją tej dyspozycji przez bank Bank Handlowy w Warszawie S.A. z dnia 22 stycznia 2015 r.” Pismo z dnia 22 stycznia 2015 r. (złożone Prezesowi Izby w charakterze załącznika do pisma z dnia 26 stycznia 2015 r.) zostało sporządzone w imieniu Orange Polska S.A. i adresowane na Bank Handlowy w Warszawie S.A. Zostało podpisane przez R. D., Kierownika Wydziału Sprzedaży do Instytucji Publicznych. Wraz z pismem nie zostało przedstawione pełnomocnictwo dla R. D. do działania w imieniu Orange Polska S.A., a w szczególności do dysponowania środkami pieniężnymi wpłaconymi przez ten podmiot tytułem wpisu od odwołania w sprawie KIO 2518/14. W treści pisma zawarte zostało stwierdzenie, że Orange Polska S.A. przesuwa środki w kwocie 5 000 zł wpłacone tytułem wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 2518/14 na rzecz wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 138/15. W ostatnim akapicie tegoż pisma zostało zawarte stwierdzenie: „*prosimy o akceptację niniejszej dyspozycji*”. Pismo to zostało opatrzone również podpisem A.W. – zgodnie z pieczętką opisującą podpis – Dyrektora ds. Sprzedaży Pionu Bankowości Transakcyjnej. Jak wyjaśnił Odwołujący w toku posiedzenia Izby z udziałem stron, osoba ta jest pracownikiem Banku Handlowego w Warszawie S.A. Podpis ten opatrzony został adnotacją „*wpłynęło*”.

Prezes Izby pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. poinformował Odwołującego, że z prośbą o przesunięcie środków należy zwrócić się do właściwej jednostki UZP zajmującej się m.in. rozliczaniem wpisów od odwołań, tj. Biura Organizacyjno-Finansowego (BOF) UZP, a stosowne oświadczenie należy złożyć wraz z potwierdzeniem dokonania przelewu, na które powołuje się Odwołujący. Jednocześnie Prezes Izby zobowiązał Odwołującego, bez zastrzegania przy tym żadnego rygoru, do przesłania dokumentu potwierdzającego wykonanie takiej dyspozycji do dnia 29 stycznia 2015 r.

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. Odwołujący zwrócił się do BOF UZP z prośbą o zaliczenie kwoty 5 000 zł, którą Orange Polska S.A. uiścił w ramach wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 2518/14 na poczet wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 138/15. Wyjaśnił tam, że przed upływem terminu na wniesienie odwołania w sprawie KIO 138/15 wpłacił na konto KIO kwotę 15 000 zł, zaś „*co do kwoty 5 tys. złotych Odwołujący uznał, że kwota ta, jako znajdująca się na rachunku bankowym KIO przed upływem terminu do wniesienia odwołania zostanie zaliczona na poczet odwołania w tej sprawie*”. Zaznaczył przy tym, że w dniu wniesienia odwołania w sprawie KIO 138/15 wydał „*dyspozycję, aby środki te zostały przesunięte na poczet wpisu od niniejszego odwołania. Dyspozycja ta została zaakceptowana i zrealizowana przez Bank Handlowy w Warszawie S.A. w dniu*

22 stycznia 2015 r.” Wraz z powołanym pismem został złożony m.in. dowód zrealizowania przelewu kwoty 15 000 zł tytułem „wpisu od odwołania w postępowaniu prowadzonym przez PKP Intercity S.A. w Warszawie”.

W dniu 29 stycznia 2015 r. pracownik UZP, za pośrednictwem poczty elektronicznej, poinformował Odwołującego, że zgodnie z jego prośbą „kwota 5 000 zł została prześlęgowana z wpisu uiszczonego w dniu 28.11.2014 r. i przypisana do sprawy odwoławczej KIO 138/15”.

Odwołujący, pismem z 29 stycznia 2015 r., przekazał Prezesowi Izby potwierdzenie przesłania pisma do BOF UZP, w załączeniu składając informację o podjętej przez BOF UZP decyzji.

W ocenie składu orzekającego, Odwołujący w wyznaczonym na to trzydniowym terminie, będąc pouczone o rygorze zwrotu odwołania w przypadku niedołączenia dowodu uiszczenia wpisu, takiego dowodu nie przedstawił. Co więcej, przedstawione przez niego wyjaśnienia zawarte w piśmie z dnia 26 stycznia 2015 r., jak i późniejsza korespondencja z Prezesem Izby i BOF UZP, a także prezentowane w toku posiedzenia Izby z udziałem Stron stanowisko, potwierdzały, że w oznaczonym ustawowo terminie, tj. najpóźniej do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania, Odwołujący nie uiścił wpisu od wniesionego przez siebie odwołania w wysokości określonej przepisami prawa. Tym samym, zgodnie art. 187 ust. 7 w zw. z art. 187 ust. 6 ustawy Pzp, odwołanie podlegało zwrotowi.

Jak ustaliła Izba, pismem z dnia 12 stycznia 2015 r. Zamawiający, za pośrednictwem poczty elektronicznej, poinformował Wykonawców biorących udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia o wyborze oferty najkorzystniejszej. Tym samym, zgodnie z przepisem art. 182 ust. 1 pkt 1) ustawy Pzp termin na wniesienie odwołania upływał z dniem 22 stycznia 2015 r. Przepis ten stanowi bowiem, że odwołanie wnosi się w terminie 10 dni od dnia przesłania informacji o czynności zamawiającego stanowiącej podstawę jego wniesienia - jeżeli zostały przesłane w sposób określony w art. 27 ust. 2, albo w terminie 15 dni - jeżeli zostały przesłane w inny sposób - w przypadku gdy wartość zamówienia jest równa lub przekracza kwoty określone w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8. Jak to zostało już wskazane, w rozpoznawanej sprawie informacja o czynności zamawiającego stanowiącej podstawę jego wniesienia została przekazana wykonawcom w dniu 12 stycznia 2015 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej, a zatem w jeden ze sposobów, do których odwołuje się przepis art. 27 ust. 2 ustawy Pzp (stanowi on, że jeżeli zamawiający lub wykonawca przekazują oświadczenia, wnioski, zawiadomienia oraz informacje faksem lub drogą elektroniczną, każda ze stron na żądanie drugiej niezwłocznie potwierdza fakt ich

otrzymania). Dlatego też za właściwy termin na wniesienie odwołania w rozpoznawanej sprawie uznać należało termin dziesięciodniowy, co rodziło przeświadczenie, że dzień 22 stycznia 2015 r. był ostatnim, w którym można było wnieść odwołanie od czynności zakomunikowanych wykonawcom pismem z dnia 12 stycznia 2015 r.

W świetle art. 187 ust. 2 ustawy Pzp, do tego też dnia, tj. do 22 stycznia 2015 r. Odwołujący powinien również uiścić wpis od odwołania. Przepis ten stanowi bowiem, że wpis uiszcza się najpóźniej do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania, a dowód jego uiszczenia dołącza się do odwołania.

W świetle § 1 ust. 2 pkt 2) Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. Nr 41 poz. 238), zwanego dalej Rozporządzeniem w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu, w rozpoznawanej sprawie winien zostać uiszczony wpis w wysokości 20 000 zł. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem wysokość wpisu od odwołania wnoszonego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na roboty budowlane, którego wartość jest równa lub przekracza kwotę określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy, od której jest uzależniony obowiązek przekazywania Urzędowi Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich ogłoszeń o zamówieniach na roboty budowlane (a na taką kwotę, jak zostało to ustalone, określona została przez Zamawiającego wartość zamówienia), wynosi 20.000 zł.

Zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia, wpis Odwołujący uiszcza na rachunek bankowy UZP. Przepis § 2 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu przesądza, że wpis uznaje się za uiszczony, jeżeli nastąpi wpłata lub zostanie obciążony rachunek bankowy Odwołującego na rzecz UZP.

Tymczasem Odwołujący do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania uiścił tytułem wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 138/15 kwotę 15 000 zł – kwota ta została uiszczona na rachunek bankowy UZP. Potwierdzenie dokonania takiego przelewu zostało załączone do odwołania. Kwota ta, co oczywiste, nie równała się kwocie, o której mowa w § 1 ust. 2 pkt 2) Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 187 ust. 3 ustawy Pzp, odwołujący może, będąc do tego wezwany, uzupełnić jedynie dowód uiszczenia wpisu, nie zaś brak w postaci nieuiszczenia wpisu w odpowiedniej wysokości lub w nieodpowiednim terminie. Ten bowiem, jak to już wskazano, powinien być uiszczony w całości w terminie, o którym mowa w art. 187 ust. 2 ustawy Pzp.

Izba nie podzieliła poglądu wyrażonego przez Odwołującego, zgodnie z którym możliwe jest uznanie za odpowiadające przepisom art. 187 ustawy Pzp oraz Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu, w szczególności § 2 ust. 1 i 3, zaliczenie na poczet wpisu w sprawie KIO 138/15 części wpisu uiszczonego w związku ze sprawą KIO 2518/14.

Zdaniem Izby, powołane przepisy nie dopuszczają innej możliwości uiszczenia wpisu od odwołania, niż wpłata odpowiedniej, wymaganej przepisami prawa, kwoty na rachunek bankowy UZP. Wniesiony wpis musi być odpowiednio oznaczony (również poprzez załączony do odwołania dowód jego wniesienia) i uiszczony w związku z konkretną sprawą, tak aby możliwym było rozstrzygnięcie, czy został on uiszczony w terminie określonym w przepisie art. 187 ust. 2 ustawy Pzp, a zatem najpóźniej do dnia upływu terminu do wniesienia odwołania. Ten sam przepis zobowiązuje wykonawcę wnoszącego odwołanie do złożenia wraz z odwołaniem dowodu uiszczenia wpisu. Jest to szczególnie istotne w świetle przepisu art. 187 ust 1 pkt 2) ustawy Pzp, zgodnie z którym rozpoznaniu przez Izbę podlega tylko takie odwołanie, od którego uiszczono wpis. Koniecznym zatem jest to, aby było możliwym rozstrzygnięcie, czy wpis został uiszczony w związku ze sprawą, którą inicjuje odwołanie wniesione przez odwołującego.

Tym samym, w ocenie Izby nie jest możliwe zaliczanie (tak w części, jak i w całości) na poczet wpisu w sprawie później wszczętej, kwot uiszczonych tytułem wpisu w sprawie wszczętej wcześniej. Nie jest również możliwym wpłacanie na konto UZP „na zapas” odpowiednio dużej kwoty, a następnie odwoływania się do niej „w miarę potrzeby” i zaliczania poszczególnych jej części na poczet wpisów od kolejnych odwołań wnoszonych przez wykonawcę. Wpis winien być uiszczony w odpowiedniej, zgodnej z przepisami Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu, wysokości, adekwatnej do wartości zamówienia w postępowaniu o udzielenie zamówienia, w którym wniesione zostało odwołanie. Jedynym sposobem jego uiszczenia, zgodnym z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia, jest wpłata odpowiedniej, wymaganej przepisami prawa, kwoty na rachunek bankowy UZP. Innej formy uiszczenia wpisu od odwołania przepisy ustawy Pzp i Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu nie znają.

Pogląd ten Izba wyraziła mając na uwadze dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego (TK), Sądu Najwyższego (SN) oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) zapadłego na gruncie podobnych przepisów regulujących zasady prowadzenia postępowań przed sądami w sprawach tak cywilnych, jak i sądownoadministracyjnych.

W odniesieniu do spraw cywilnych właściwym przepisem jest § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat

sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 27, poz. 199 ze zm.), zgodnie z którym opłaty sądowe w sprawach cywilnych uiszcza się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów właściwego sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu lub w formie znaków o odpowiedniej wartości wykonanych według ustalonego wzoru.

W sprawach sędowoadministracyjnych materię tę reguluje art. 219 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.), zgodnie z którym opłatę sądową uiszcza się gotówką do kasy właściwego sądu administracyjnego lub na rachunek bankowy właściwego sądu.

Zestawiając powołane przepisy, oczywistym jest, że regulacja wypływająca z przepisów Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu, została ukształtowana w sposób analogiczny do przepisów właściwych dla postępowań przed sądami w sprawach tak cywilnych, jak i sędowoadministracyjnych. Co istotne, powołane przepisy dopuszczają więcej możliwości uiszczenia opłaty (znaki opłaty skarbowej czy też wpłata gotówki w kasie sądu), niż Rozporządzenie w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu.

Co istotne, na gruncie tak ukształtowanych przepisów odnoszących się do postępowań przed sądami w sprawach tak cywilnych, jak i sędowoadministracyjnych zapadają podobne co do istoty rozstrzygnięcia TK, SN i NSA, np.:

- postanowienie TK z dnia 29 czerwca 2009 r., sygn. Ts 398/08: *„Należy także mieć na uwadze, że w postanowieniu z 21 lutego 2007 r. (I CZ 1/07, LEX nr 274235) Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązująca u.k.s.c. oraz zaskarżone rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości nie przewidują jako sposobu uiszczania opłat sądowych zaliczenia na poczet tych opłat wcześniej nienależnie uiszczonych w tej samej sprawie innych opłat lub należności stron z tytułu wydatków stanowiących różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi”*
- postanowienie SN z dnia 21 lutego 2007 r., sygn. I CZ 1/07: *„trafnie Sąd Okręgowy uznał, że ani ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ani wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 27, poz. 199) nie przewidują jako sposobu uiszczania opłat sądowych zaliczenia na poczet tych opłat wcześniej nienależnie uiszczonych w tej samej sprawie innych opłat lub należności stron z tytułu wydatków, stanowiących różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi”*
- postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. IV CZ 111/13: *„Nie jest natomiast skuteczne uiszczenie opłaty w formie bezgotówkowej na rachunek sądu, który nie ma żadnego powiązania proceduralnego z toczącym się postępowaniem (por.*

- postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2012 r., V CZ 150/11, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2012 r., V CZ 77/08, niepubl.)”*
- *postanowienie SN z dnia 23 listopada 2012 r., sygn. I CZ 165/12: „Sposoby uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w sprawie sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 27, poz. 199 z późn. zm.), wydane na podstawie art. 9 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Opłaty te - stosownie do § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia - uiszcza się w formie bezgotówkowej na rachunek bieżący dochodów sądu albo w formie wpłaty gotówkowej, bezpośrednio w kasie sądu lub w formie znaków opłaty sądowej. Sąd Okręgowy trafnie zatem uznał, że ani ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ani wydane na jej podstawie rozporządzenie wykonawcze nie przewidują - jako sposobu uiszczania opłat sądowych zaliczenia na poczet tych opłat wcześniej uiszczonych w innej sprawie opłat, które podlegają zwrotowi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2007 r., I CZ 1/07, niepubl.). Zażalenie skarżącego oparte na odmiennym - wadliwym - założeniu nie mogło odnieść zamierzonego skutku.”*
 - *postanowienie SN z dnia 18 marca 2008 r., sygn. II PZ 1/08: „Pismem, które nie zostało należycie opłacone jest zarówno pismo, od którego w ogóle nie została wniesiona opłata lub opłatę uiszczono po upływie terminu, jak i pismo, od którego wniesiono opłatę w niepełnej wysokości, a także pismo, które zostało opłacone w inny sposób niż określony w § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2006 r. w związku z art. 9 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.). Stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie jest jednolite (por. między innymi uchwałę z dnia 22 listopada 2006 r., III CZP 83/06, OSNC 2007 nr 7-8, poz. 106; postanowienie z dnia 15 listopada 2006 r., I PZ 21/06, niepublikowane; postanowienie z dnia 15 listopada 2006 r., V CZ 79/06, niepublikowane).”*
 - *postanowienie NSA z dnia 8 lipca 2011 r., sygn. II FZ 328/11: „Należy wskazać, iż zgodnie z art. 219 § 2 p.p.s.a. opłatę sądową uiszcza się gotówką do kasy właściwego sądu administracyjnego lub na rachunek bankowy właściwego sądu. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, wskazany przepis wyraźnie wskazuje, że nie jest dopuszczalne skuteczne dokonywanie opłaty w innej formie, niż przewidziana w omawianym przepisie.”*
 - *postanowienie NSA z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. II GSK 25/11: „Następnie należy wskazać, że art. 219 § 2 p.p.s.a. przewiduje dwie formy uiszczenia wpisu sądowego: gotówką do kasy właściwego sądu oraz na rachunek bankowy tegoż sądu. Wszelkie inne sposoby uiszczenia tej opłaty nie są dopuszczalne, a więc nie jest też*

dopuszczalnym dokonanie z urzędu zaliczenia nadpłaconego wpisu od skargi na poczet wpisu od skargi w innej sprawie w jakiegokolwiek sprawie.”

- postanowienie NSA z dnia 20 lipca 2010 r., sygn. II GZ 164/10: *„W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym brak jest możliwości uiszczenia opłaty sądowej, w tym wpisu, w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w innej formie, niż wskazana w przepisie art. 219 § 2 p.p.s.a. Dotyczy to w szczególności uiszczenia opłaty znakami opłaty sądowej (por. postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 czerwca 2010 r., I OSK 853/10, z dnia 14 maja 2010 r., II FZ 137/10, z dnia 4 kwietnia 2008 r., II OZ 289/08).”*

Uwzględniając powyższe Izba uznała, że w podobny sposób należy również interpretować przepisy odnoszące postępowania odwoławczego przed Izbą.

W rozpoznawanej sprawie, jak sam to stwierdził Odwołujący, brakująca do pełnej wartości właściwego wpisu kwota 5 000 zł powinna być zaliczona na poczet wpisu od odwołania w sprawie KIO 138/15 poprzez przesunięcie na ten cel środków pieniężnych wpłaconych tytułem wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 2518/14. W ocenie Izby brak jednak podstawy prawnej, aby tak uczynić. Jak to wynika z przedstawionego wraz z odwołaniem dowodu jego uiszczenia, tytułem wpisu od odwołania w sprawie KIO 138/15 na konto UZP wpłacone zostało tylko 15 000 zł. Pozostałe zaś środki (co również znajduje potwierdzenie w przedstawionych Izbie dokumentach), tj. te na które powołuje się Odwołujący, zostały zaksięgowane (była to *de facto* kwota 15 000 zł, a nie jedynie 5 000 zł) jako wpis od odwołania wniesionego w sprawie KIO 2518/14.

W tym kontekście zauważenia wymaga to, że w piśmie z dnia 22 stycznia 2014 r. zawarte zostało stwierdzenie, że wszystkie środki (tak kwota 15 000 zł, jak i mająca ją dopełniać kwota 5 000 zł, która została wpłacona w związku ze sprawą KIO 2518/14) zostały zaksięgowane przed upływem terminu na wniesienie odwołania, tj. przed dniem 22 stycznia 2015 r. Pamiętając o tym fakcie, zauważyć jednak należy i jeszcze raz podkreślić, że kwota 15 000 zł (kwota 5 000 zł, na którą powołuje się Odwołujący, była jej częścią) uiszczona w dniu 28 listopada 2014 r. została zaksięgowana przez BOF UZP w związku ze sprawą KIO 2518/14 i jako tak opisana kwota ta pozostawała na koncie UZP. W takim wszak charakterze została ona wpłacona przez Orange Polska S.A., co w sposób oczywisty wynika, tak z przedstawionego BOF UZP dowodu dokonania przelewu, jak i całościowego stanowiska Odwołującego. Mając to na względzie, podkreślenia wymaga, że brak po stronie UZP uprawnienia do samodzielnego rozporządzania tak wpłaconymi i opisanymi środkami pieniężnymi. Nie można zatem twierdzić, jak to czynił Odwołujący w piśmie z dnia 26 stycznia 2015 r., że część tych środków (tj. suma 5 000 zł mająca odpowiednio dopełniać

wpłaconą w dniu 15 stycznia 2015 r. kwotę 15 000 zł.) została zaksięgowana na poczet wymaganej kwoty 20 000 zł. w związku ze sprawą KIO 138/15. Nierozumiiałym jest też twierdzenie, że „*dyspozycja ta została zaakceptowana i zrealizowana przez Bank Handlowy w Warszawie S.A. w dniu 22 stycznia 2015 r.*” Zgodnie z twierdzeniami w tym samym piśmie zawartymi, środki te miały pozostawać od dnia 28 listopada 2014 r. na koncie UZP (wiedzą powszechną jest, że ten rachunek bankowy prowadzony jest przez Narodowy Bank Polsk – NBP – a nie przez Bank Handlowy w Warszawie S.A.) – niewiadomym zatem jest, jak powołana „*dyspozycja*” miała być zrealizowana w dniu 22 stycznia 2015 r. przez Bank Handlowy w Warszawie S.A. Nie został złożony żaden dowód potwierdzający zasadność tak sformułowanego twierdzenia. W piśmie z dnia 26 stycznia 2015 r. mowa jest co prawda o oświadczeniu Orange Polska S.A. i Banku Handlowego w Warszawie S.A. z dnia 22 stycznia 2015 r., nie sposób jednak uznać przedstawionego Prezesowi Izby pisma z dnia 22 stycznia 2015 r. za oświadczenie Banku Handlowego w Warszawie S.A. o takim wydzwisku, na jaki powołuje się Odwołujący, czy też jako dowód potwierdzający podjęcie przez ten bank jakichkolwiek działań w związku z oświadczeniem Orange Polska S.A. Na piśmie tym (sporządzonym w imieniu Orange Polska S.A., a do powołanego banku tylko adresowanym) znajduje się jedynie podpis A. W. – zgodnie z pieczętką opisującą tenże podpis – Dyrektora ds. Sprzedaży Pionu Bankowości Transakcyjnej. Odwołujący w toku posiedzenia Izby z udziałem stron oświadczył, że osoba ta jest pracownikiem Banku Handlowego w Warszawie S.A. Podpis ten opatrzony został dodatkowo adnotacją „*wpłynęło*”. Można zatem uznać, że potwierdza on jedynie sam fakt przyjęcia pisma o tej treści przez osobę, która tenże podpis złożyła. Nie wiadomym jest, jakiej treści oświadczenie Banku Handlowego w Warszawie S.A. wywodził Odwołujący z tego właśnie pisma. Dokument ten, jak to już wskazano został sporządzony w imieniu Orange Polska S.A. i do Banku Handlowego w Warszawie S.A. był jedynie adresowany. Literalna treść tegoż pisma sprowadza się wyłącznie do poinformowania powołanego banku o tym, że Orange Polska S.A. podjęło decyzję o przesunięciu środków wpłaconych tytułem wpisu od odwołania w sprawie KIO 2518/14 na poczet wpisu od odwołania w sprawie KIO 138/15. Zawarta tam została również prośba o akceptację tak zakomunikowanej Bankowi Handlowemu w Warszawie S.A. decyzji. W dokumencie tym brak jakiegokolwiek śladu wyrażenia akceptacji przez bank – znajduje się tam jedynie potwierdzenie wpływu pisma. Nawet jednakże, gdyby taka „*akceptacja*” ze strony Banku Handlowego w Warszawie S.A. byłaby wyrażona, fakt ten byłby irrelevantny dla oceny skuteczności wniesienia wpisu przez Odwołującego – jak sam to przyznał Odwołujący, środki wpłacone tytułem wpisu od odwołania w sprawie KIO 2518/14 pozostały, jako takie, z dniem 28 listopada 2014 r. zaksięgowane na koncie UZP.

Na marginesie wartym jest zauważenia, że sam Odwołujący w piśmie z dnia 26 stycznia 2015 r. wspomina o istnieniu „niegodności, które mogły wynikać z braku wcześniejszego poinformowania KIO o ww. dyspozycji Odwołującego dot. przesunięcia środków”. Samym tym oświadczeniem potwierdza on jednoznacznie, że nie przekazywał Prezesowi Izby przed dniem 26 stycznia 2015 r. jakichkolwiek dyspozycji, mających doprowadzić do „przesunięcia środków”, na które się powołuje.

Kierując się tak poczynionymi ustaleniami, Izba uznała, że zasadnym jest zwrócenie Odwołującemu wniesionego przez niego odwołania.

Co istotne, w kontekście twierdzeń Odwołującego, który odmawiał Izbie takiego prawa wobec przeprowadzenia przez Prezesa Izby procedury opisanej w art. 187 ust. 3-6 ustawy Pzp, zdaniem składu orzekającego Izba nie jest tego prawa pozbawiona, a wręcz przeciwnie – zbadanie rozpoznawanego odwołania z perspektywy spełniania przez nie wymagań określonych w art. 187 ust. 1 ustawy Pzp, jest nie tylko jej prawem, ale wręcz obowiązkiem. Jego istnienie wywieść należy z przepisu art. 187 ust. 7 ustawy Pzp, który stanowi, że jeżeli niezachowanie warunków formalnych lub niezłożenie pełnomocnictwa zostanie stwierdzone przez skład orzekający Izby, przepisy ust. 1-6 stosuje się, z tym że kompetencje Prezesa Izby przysługują składowi orzekającemu Izby. Z przepisem tym koresponduje również przepis § 13 ust. 1 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 marca 2010 r. w sprawie regulaminu postępowania przy rozpoznawaniu odwołań (Dz. U. z 2014 r., poz. 964), zwanego dalej Rozporządzeniem w sprawie regulaminu rozpoznawania odwołań, zgodnie z którym skład orzekający dokonuje na posiedzeniu niejawnym niezbędnych czynności formalnoprawnych i sprawdzających. Konsekwencją przeprowadzenia tych czynności, może być m.in. zgodnie z § 13 ust. 2 pkt 2) powołanego rozporządzenia wydanie przez Izbę postanowienia o zwrocie odwołania. Tym samym, w ocenie składu orzekającego, przepisy ustawy Pzp dopuszczają możliwość wydania przez Izbę postanowienia o zwrocie odwołania – co oczywiście takie postanowienie musi być przez Izbę wydane w każdym przypadku wówczas, gdy zwrotu odwołania nie dokona Prezes Izby. Z samego tego faktu wynika, zdaniem składu orzekającego to, że nie są dla Izby wiążące rozstrzygnięcia Prezesa Izby učinione na tym polu, a co za tym idzie obowiązkiem składu orzekającego jest przeprowadzenie własnej analizy i oceny stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy. Uprawnienie to, w ocenie składu orzekającego rozciąga się również na rozstrzygnięcie o tym, czy Odwołujący uścił w sposób prawidłowy wpis, co wywieść można z faktu odesłania w art. 187 ust. 7 ustawy Pzp do procedury opisanej w art. 187 ust. 1-6 ustawy Pzp, a także z § 9 Rozporządzenia w sprawie regulaminu rozpoznawania odwołań, który w swej treści odsyła m.in. do dokumentów, o których mowa § 4 ust. 2 tegoż rozporządzenia,

a tym samym również do wskazanego w § 4 ust. 2 pkt 1) dowodu uiszczenia wpisu od odwołania w wymaganej wysokości.

Dlatego też do stwierdzenia zaistnienia po jej stronie obowiązku zwrotu rozpoznawanego odwołania Izba jest zobowiązana z urzędu. Stąd do wydania odpowiedniego rozstrzygnięcia w tej materii nie jest potrzebne formułowanie jakichkolwiek wniosków przez strony postępowania. W rozpoznawanej sprawie, zostało przez Izbę ustalone (i *de facto* ustalenia te zostały potwierdzone przez prezentowane przez Odwołującego stanowisko), że Odwołujący w wyznaczonym na to trzydniowym terminie, będąc pouczonym przez Prezesa Izby o rygorze zwrotu odwołania w przypadku niedołączenia dowodu uiszczenia wpisu, takiego dowodu nie przedstawił. Niewłaściwym byłoby wzywanie Odwołującego po raz drugi do uzupełnienia tego samego braku, tym razem przez Izbę – wezwaniu, które zostało Odwołującemu doręczone i na które on odpowiedział, został nadany odpowiedni rygor i winien być on zastosowany. Wobec podtrzymywania przez Odwołującego wniosku o rozpoznanie przez Izbę wniesionego przez niego odwołania, Izba była zobowiązana wydać postanowienie o zwrocie rozpoznawanego odwołania.

Niezależnie od powyższego, niejako na marginesie, zasadnym wydaje się poczynienie spostrzeżenia, że nawet przy uwzględnieniu możliwości zaliczenia na poczet wpisu od wniesionego odwołania wcześniejszych wpłat dokonanych na konto UZP (czemu Izba jest przeciwna), to z uwagi na przepis art. 187 ust. 2 ustawy Pzp koniecznym byłoby uznanie, że odpowiednie dyspozycje Odwołującego powinny zostać dokonane przed upływem terminu na wniesienie odwołania, ten bowiem jest rozstrzygającym przy ocenie prawidłowości uiszczenia wpisu.

W rozpoznawanej sprawie brak było takich działań po stronie Odwołującego. Przedstawił on jedynie pismo z dnia 22 stycznia 2014 r., co istotne jest ono skierowane do Banku Handlowego w Warszawie S.A. Nie jest wiadomym w jakiej dacie pismo to do banku wpłynęło – pewnym jest jedynie, że nie stało się to przed datą jego sporządzenia, tj. dniem 22 stycznia 2014 r. Nie da się jednak wykluczyć, że nastąpiło to po tej dacie – pracownik banku potwierdził jedynie sam fakt złożenia powołanego pisma w banku, nie określił jednak przy tym daty, w której to się dokonało.

W kontekście formułowanych przez Odwołującego twierdzeń, niezrozumiałym jest sam fakt skierowania do Banku Handlowego w Warszawie S.A. pisma z dnia 22 stycznia 2015 r. obejmującego informację, że Orange Polska S.A. przesuwa środki w kwocie 5 000 zł wpłacone tytułem wpisu od odwołania z dnia 28 listopada 2014 r. (sprawa KIO 2518/14) na rzecz wpisu od odwołania w sprawie KIO 138/15. Faktem powszechnie znanym jest to,

że rachunek bankowy UZP obsługuje NBP, nie Bank Handlowy w Warszawie S.A. I jak to twierdził sam Odwołujący, środki, których przesunięcia miał dokonać, znajdowały się na rachunku UZP już od dnia 28 listopada 2014 r. Niewiadomym jest zatem cel kierowania powołanego pisma do Banku Handlowego w Warszawie S.A.

Nie zostało też wykazane to, czy R. D., który pismo z dnia 22 stycznia 2015 r. podpisał, był należycie umocowany do składania tego rodzaju dyspozycji w imieniu Orange Polska S.A.

Jak wynika z akt sprawy, wniosek skierowany do BOF UZP o zaliczenie kwoty 5 000 zł (będącej częścią sumy wpłaconej w dniu 28 listopada 2014 r.) na poczet wpisu od odwołania w sprawie KIO 138/15 zawarty został dopiero w piśmie z dnia 28 stycznia 2014 r., a zatem już po upływie terminu na złożenie odwołania, a co za tym idzie, również po upływie terminu na uiszczenie wpisu. Odwołujący nie przedstawił żadnych dowodów na to, że podjął on w tym zakresie jakiegokolwiek działania w tym kierunku.

Na podstawie wiadomości przesłanej przez pracownika UZP do Odwołującego w dniu 29 stycznia 2015 r., można uznać, że BOF UZP uczyniło zadość wnioskowi Odwołującego dopiero w tej dacie. Zatem nawet, gdyby dopuścić jako zgodną z przepisami Rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu taką drogę uiszczania wpisu od odwołania (w ocenie Izby - niedopuszczalną), to trzeba byłoby przyjąć, że przesunięcie środków na poczet wpisu w rozpoznawanej sprawie dokonane zostało już po upływie terminu na wniesienie odwołania, a to do tego właśnie, co już było podkreślane, terminu winien być uiszczony w odpowiedniej wysokości wpis.

Nie jest też możliwym przyjęcie, że BOF UZP samodzielnie, z własnej woli, nie dysponując żadnym wnioskiem ze strony Odwołującego, będzie zaliczał jakiegokolwiek wcześniej dokonane wpłaty na poczet wpisów w innych postępowaniach odwoławczych i to w taki sposób, aby wpis w danej sprawie został wniesiony w odpowiedniej wysokości. W tym kontekście zauważenia wymaga, że w dniu 28 listopada 2014 r. w związku ze sprawą KIO 2518/14 wpłacona została kwota 15 000 zł. Tymczasem dla uznania, że w sprawie KIO 138/15 wpis został uiszczony w odpowiedniej wysokości, koniecznym byłoby doliczenie, do już wpłaconej w tej sprawie kwoty 15 000 zł, kolejnych 5 000 zł. Nieuzasadnionym jest oczekiwanie po stronie Odwołującego, że przed upływem terminu złożenia odwołania BOF UZP wydzieli z sumy wpłaconej w dniu 28 listopada 2014 r. w związku z innym postępowaniem kwoty 5 000 zł i zaliczy ją na poczet wpisu w sprawie KIO 138/15. Brak dla UZP jakichkolwiek podstaw do podjęcia takiego działania. Nawet ewentualna akceptacja dyspozycji Banku Handlowego w Warszawie S.A. (o ile zostałaaby ona wyrażona – nie wiadomo też w jakiej dacie miałyby to nastąpić), byłaby tu oceniona za nieistotną

dla sprawy. Odwołujący wszak nie wykazał, aby jakiegokolwiek pismo ze strony Banku Handlowego w Warszawie S.A. w związku z rozpoznawaną sprawą zostało skierowane do UZP przed upływem terminu na złożenie odwołania. Sam podpis pracownika banku oraz stwierdzenie, że pismo z dnia 22 stycznia 2015 r. wpłynęło do banku za taki dowód uznane być nie mogło.

Zauważenia wymaga również to, że Odwołujący nie wykazał, aby T. K., który sporządził w imieniu Odwołującego, tak odwołanie, jak i pisma z dnia 26, 28 i 29 stycznia 2015 r. kierowane do Prezesa Izby i BOF UZP, został umocowany do rozporządzania w imieniu Orange Polska S.A. należnymi tej firmie środkami pieniężnymi znajdującymi się na rachunku bankowym UZP. Do odwołania zostało załączone jedynie pełnomocnictwo dla tej osoby do podejmowania działań w imieniu Odwołującego w związku z postępowaniem o udzielenie zamówienia prowadzonym przez Zamawiającego, w tym do wnoszenia odwołań.

Stąd też nawet przy uczynieniu założenia (czemu Izba jest przeciwna), że możliwym jest zaliczenie na poczet wpisu od wniesionego odwołania wcześniejszych wpłat dokonanych na konto UZP, również należałoby uznać, że odwołanie podlega zwrotowi.

Podsumowując, w rozpoznawanej sprawie nie został, w ocenie Izby, osiągnięty cel, w jakim skierowano do Odwołującego wezwanie do złożenia dowodu uiszczenia wpisu. Odwołujący nie przedstawił takiego dowodu. Kierując się dokonanymi ustaleniami, Izba uznała, iż Odwołujący nie uczynił zadość wezwaniu z dnia 23 stycznia 2015 r.

W świetle przepisów art. 187 ust. 3 ustawy Pzp oraz § 9 Rozporządzenia w sprawie regulaminu postępowania przy rozpatrywaniu odwołań koniecznym jest, aby uzupełnione dokumenty złożone zostały Prezesowi Izby w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania do uzupełnienia braków formalnych. Niespełnienie tego obowiązku przez wykonawcę w wyznaczonym terminie, pozwala przesądzić, iż termin ten upłynął bezskutecznie, co zgodnie z art. 187 ust. 6 ustawy Pzp stanowi podstawę do zwrotu odwołania. Podobny pogląd na tle analogicznej regulacji kodeksu postępowania cywilnego (art. 130 § 2) wyraził T. Żyźnowski w „*Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366.*”, LEX, 2013, który stwierdził, że „*Bezskuteczny upływ terminu (art. 130 § 2) obejmuje zarówno bezczynność strony, która nie zastosowała się do wezwania sądu i nie podjęła czynności określonych w wezwaniu, jak również nieskuteczne podjęcie przez stronę czynności umożliwiających uzupełnienie lub należyte opłacenie pisma*”.

Co ważne, przepisy ustawy Pzp nie przewidują możliwości przywrócenia terminu wyznaczonego na uzupełnienie braków formalnych. Zgodnie z art. 187 ust. 6 ustawy Pzp

z chwilą kiedy termin ten upłynie, nie jest możliwe skuteczne uczynienie zadość wezwaniu skierowanym do wykonawcy w trybie art. 187 ust. 3 ustawy Pzp. Dlatego też, za nieistotne dla rozstrzygnięcia (niezależnie od dokonanej oceny braku ich dopuszczalności na gruncie przepisów ustawy Pzp) Izba oceniła działania podjęte przez Odwołującego po upływie terminu trzech dni wyznaczonego na złożenie dowodu uiszczenia wpisu.

Kierując się tym przekonaniem Izba postanowiła, zwrócić odwołanie wniesione przez wykonawców wspólnie ubiegających się o udzielenie zamówienia: Integrated Solutions sp. z o.o. w Warszawie oraz Orange Polska S.A. w Warszawie.

Zgodnie z § 4 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu w przypadku zwrotu odwołania zwraca się Odwołującemu z rachunku UZP kwotę uiszczoną tytułem wpisu. Mając na uwadze, że w rozpoznawanej sprawie, zostało ustalone, że Odwołujący tytułem wpisu od odwołania wniesionego w sprawie KIO 138/15 uiścił kwotę 15 000 zł, taką też kwotę Izba nakazała zwrócić Odwołującemu.

Przewodniczący: